

név:..... iskola: osztály:

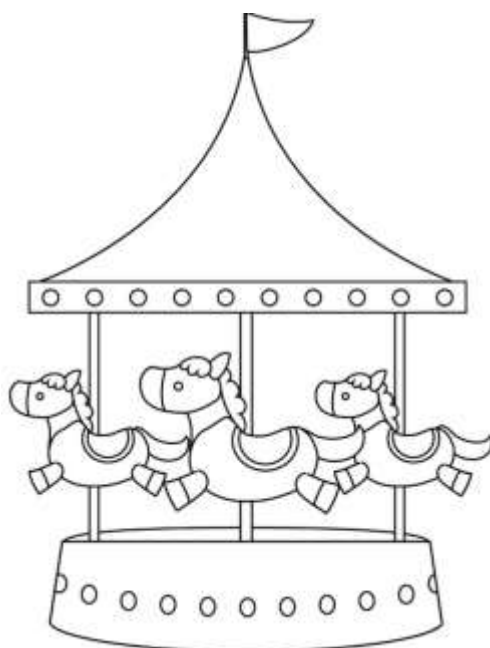

2023-2024
3.-4. osztály
3. forduló

Hintaország

In.: Zalka Csenge Virág: Nagyvárosi népmesék

Budapest: Móra, 2023

1) Hogy nézett ki Hintaországban a királyi palota?

.....

.....

.....

.....

.....

2) Hány gyermeke volt Hintaország királyának?

.....

3) Mit csinált a Hintaünnepen a királykisasszony?

.....
.....

4) A királykisasszony ahhoz megy férjhez, aki teljesíti a kívánságát. De mi volt ez?
Helyettesítsd be a mondatba a kívánság hiányzó szavait!

Aki hoz nekem egy csokora Holdról, és a

.....közé visz engem, ahhoz megyek feleségül!

5) A királyfiak, akik a királykisasszony kezéért vetélkedtek más és más módon akartak eljutni a Holdig. Kösd össze az összetartozókat!

első királyfi

léghajó

második királyfi

táltos paripa

harmadik királyfi

griffmadár

6) Tedd időrendbe, hogy történtek az események... Amíg a legény elnyerte a királykisasszony kezét! (a legkorábbi kapja az 1-es számot)

___Rendben van, leszek a feleséged – jelentette ki a (királykisasszony)

___Az öreg király egy nap gondolkodási időt kért.

___Drágakövekkel kirakott hintó ereszkedett le az égből, amit tizenkét sasmadár húzott.

___A királykisasszony felült a bakra a királyfi mellé... és már emelkedtek, repültek is.

___Hamarosan megtartották az esküvőt, de zárt ajtók mögött

7) Igaz vagy hamis a mondat, amit a meséről írtunk. Írd az I(gaz) vagy a H(amis) betűt a vonalra!

A Napkirály udvarában megvendégelték a párt fánkkal és hűvös italokkal. ____

A legény a tenyeréből adott a hét sasnak egy-egy tábla csokoládét. ____

Az öreg királynak sehogyan sem tetszett a rongyos senki, aki elnyerte a királykisasszony kezét ____

A nagy Hintaünnepen a király a körhinta arany medvéjére ült fel. ____

A Hókirály udvarába mentek hűsölni. ____

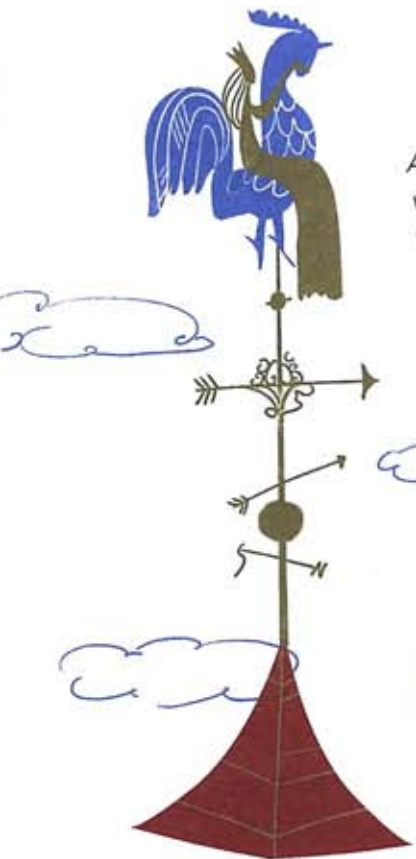
Következő (4.) feladatlap: 2024. január 9-én, kedden

A feladatlapokat letölthetitek a **www.bekesikonyvtar.hu** oldalról.

Orosz Annaella rajzaival

Hinta

Aki gyerekszemmel nézi a várost, biztosan tudja, hol vannak a legjobb hinták. Mindannyiunk közös gyerekkori élménye a hintázás. Az alábbi mesét Bodnár Bálint kisvárdai mesemondó jegyezte le a Néprajzi Múzeum felhívására egy fél évszázaddal ezelőtt; nagyon egyedi mese, ami más népmesék hagyományos elemeiből és a mesélő saját fantáziájából épült fel. Egy kicsit én is fészültem rajta sok mesemondó alkalom során.

Hintaország

MAGYAR MESE

Egyszer volt, hol nem volt, kelettől nyugatra, nyugattól délre, valahol az Egyenlítő mentén volt egy nagyon boldog kis ország. Hintaország volt a neve. Nem élt benne olyan szegény ember, akinek ne lett volna legalább háromféle hinta az udvarában. A mesteremberek mind hintakészítéssel foglalkoztak, az uraknak pedig saját hintagyára volt. Készítettek mindenféle hintákat, otthonra is, külföldre is. A legszebb hintái azonban mégiscsak Hintaország királyának voltak. Az egész királyi palota egy hatalmas, hétemeletes körhinta volt, ami folyton forgott körbe-körbe. A földszintet egyszerű körhintának építették, az első emeleten hajóhinták függtek, a másodikon tükörhinták, a harmadikon láncos hinták, a negyediken pörgő hinták, az ötödiken hullámozó hinták, a hatodikon repülő hinták

voltak. A hetedik emelet igazi karneváli körhinta volt, mindenféle fából faragott állatokkal. A palota tetején állt egy magas torony, amiben egy aranyhinta függött, azon hintáztott mindennap a király két kislánya. A torony tetején szélkakas állt, ami a legkisebb szellőről is megmutatta, merről fúj. A kakasnak gyöngyből készült a csőre, rubintból a taraja, gyémántból a tolla, és messzi földről látni lehetett a ragyogását.

Történt egyszer, a nyári Hintaünnep alkalmával, hogy a király elé perdült a lánya.

– Édesapám, az idei ünnepen a szélkakas hátán szeretnék ülni!

Féltette a király a lányát nagyon, hogy olyan magasra, egészen a torony csúcsára felmásson. A királykisasszony azonban egyre azt hajtogatta, hogy hintáztott ő már Hintaország minden hintáján: a körhintákon, a lánchintákon, a tükörhintákon, csak éppen a kakas hátán nem ült még soha. Addig-addig kérlete az apját, míg az öreg király megengedte neki, hogy felmásson a kakasra.

Elérkezett a nagy Hintaünnep napja. Messzi földről jöttek királyok, hercegek, bárók vendégségbe. A király kiült a palota hetedik emeletén a körhinta arany oroszlánjára, az udvari bolond meg egy vörös rókára, és így mentek körbe-körbe a körhintán, osztották az igazságot, vezényelték az ünnepet. A minisztereknek, tanácsosoknak is jutott egy-egy állat: farkas, szarvas, medve, paripa, tigris, hiéna. Ámult-bámult a sok vendég, csodálták Hintaországot, hintáztak ők is kedvükre. A legjobban mégis a királykisasszonyon akadt meg a szemük, aki fenn ült a torony tetején a szélkakas hátán, és pörgött-forgott, kacagott, onnan figyelte az ünnepséget. Mire eljött az ünnepi vacsora, a vendég királyfiak mind beleszerettek a bátor királykisasszonyba. A lakoma után a király elé járultak, és megkérték, döntse el, kinek adja a lányát feleségül.

– Én ugyan azt el nem dönthetem – felelte a király. – Kérdezzétek meg őt!

A kérők erre a kisasszony elé járultak, és kérdezték, melyikükhöz menne szívesen feleségül. A lány elgondolkodott, majd így válaszolt:

– Ahhoz megyek hozzá, aki egy kívánságom teljesíti.

– És mi lenne a kívánság?

– Halljátok hát: hintáztam én már minden hintán, forogtam minden körhintán, felmásztam még a szélkakas hátára is. Még ennél is magasabbra szeretnék menni, csillagokra lépni, a napkorongon pihenni, a Hold udvarában sétálni. Aki hoz nekem egy csokor hóvirágot a Holdról, és a csillagok közé visz engem nászútra, ahhoz megyek feleségül!

A királyfiak elgondolkodtak a feladaton. Összegyűltek titokban a palota egyik szobájában, és megfogadták, hogy nem versenyeznek egymással, inkább közösen veszik sorra az ötleteket. Töprengtek, tanácskoztak hosszú napokon és éjszakákon át, összeírtak sok-sok tervet, majd megegyeztek, ki melyiket választja. Akkor sorsot húztak, melyikük próbálkozhat először, másodjára, és így tovább.

Az első királyfi táltos paripa hátán próbált meg felszállni a Holdig. Hiába repült azonban egyre magasabbra, a táltos paripa egy idő után elfáradt, és visszazuhant a földre. Szerencsére egy tóba pottyantak, így nem esett komolyabb bajuk. A második királyfi egy griffmadár hátára ült, de ahogy egyre magasabbra értek, egyre ritkább lett körülöttük a levegő, míg végül a királyfi úgy elsédült, hogy vissza kellett ereszkednie a földre. Egy harmadik kérő léghajót épített, azzal szállt egyre följebb, de amikor felért a csillagok közé, az egyik csillag sarka kiszakította a légballont; szerencsére a királyfinál volt ejtőernyő, így ő is szerencsésen visszajutott a földre.

Hiába próbálkozott egyik kérő a másik után ilyen, olyan, amolyan ötletekkel, senki sem jutott el a Holdra, hogy hóvirágot hozzon a királykisasszonynak. Lassan, egyik a másik után, mind hazaszálingóztak. Hátrahagytak egy levelet:

Kedves Királykisasszony,

a kérésed teljesíteni nem tudtuk, ezért hazamegyünk. Kívánjuk, hogy minél előbb jöjjön el az a legény, aki teljesíti minden kívánságod. Éljen vele boldogan!

Egy napon, ahogy a királykisasszony a kertben ült a kedvenc hintájában, és a kedvenc könyvét olvasta, különös dolog történt. Drágakövekkel kirakott hintó ereszkedett le az égből, amit tizenkét hatalmas, csoda szép sasmadár húzott. A hintót szakadt ruhájú, vézna legény hajtotta, de a sasoknak mindnek piros bársonyból készült a gyeplője, és gyöngysor volt a nyaka körül. Olyan szépen, daliásan viselkedtek, mintha királyi paripák lettek volna; a legény egyetlen szavára fordultak, repültek. A királykisasszony kiejtette a kezéből a könyvet, és összezsáptta a tenyerét.

– Jézus, Mária! Hát ez meg micsoda?

– Adjon isten jó napot, kisasszony! – köszöntötte a rongyos legény, ahogy leugrott a hintóról.

– Ó, legény, hát te meg ki vagy, hogy kerülsz ide? Tudod-e, hogy kivel állsz szemben?

– Hogyne tudnám! Te vagy Hintaország királyának szépséges szép lánya. Hallottam, hogy csak olyan legényhez méssz feleségül, aki a csillagok közé visz nászútra, és a Holdról hoz neked menyasszonyi csokrot – felelte a legény, azzal elővett egy csokor ragyogó hóvirágot, és átnyújtotta a királylánynak. – Én elviszlek akár a csil-

lagokon túlra is, teljesítem minden kívánságod. Szeretnél beszállni a hintómba?

A királykisasszonyt annyira lenyűgözte a tizenkét sasmadár és a repülő hintó, hogy rögtön ráállt a dologra. Felült a bakra a királyfi mellé, az pedig kettőt szolt a sasoknak, és már emelkedtek, repültek is. Magasabbra szálltak, mint a palota tornya, magasabbra, mint a távoli hegyek. A királykisasszony majd' leesett a hintóról, annyira nézelődött. Néha, amikor túl közel repültek a havas hegycsúcsokhoz, megijedt:

– Jaj, neki fogunk menni!

De a legény bizony olyan ügyesen irányította a madarakat, hogy még csak nem is súrolták a hegytetőt. Repültek keresztül-kasul a birodalom felett; a legény még azt is megengedte a királykisasszonynak, hogy ő maga fogja a gyeplőt és irányítsa a sasokat. A kisasszony kacagott örömeiben. Végül aztán leszálltak a palota udvarán, és a legény meghajolt előtte.

– Hozzám jössz-e feleségül, kisasszony? Ha nem, akkor már indulok is tovább...

A lány elgondolkodott a dolgon; nagyon tetszett neki a legény.

– Rendben van, leszek a feleséged – jelentette ki, és a kezét nyújtotta. Kézen fogva mentek a királyi palotába, ahol a lány jelentette az apjának, hogy megtalálta a férjét. Az öreg királynak azonban sehogyan sem tetszett, hogy a lánya egy rongyos senkihez akar feleségül menni. Egy nap gondolkodási időt kért. Egy nap után a királylány még mindig erősködött, hogy senki máshoz nem megy feleségül, így az apja végül beleegyezett a dologba.

– Nem bánom, fiam, hozzád adom a lányomat, de csak akkor, ha megígéred, hogy gondoskodsz róla, szeretni fogod, és minden kívánságát teljesíted!

– Ezt szívesen megígérem, felség. Az én szavam szentírás: amit ígérek, azt be is tartom.

– Na, akkor erre hintázunk egyet!

A király meghívta a legényt, hogy hintázzon a tükörhintán; náluk így volt szokás az egyezséget megpecsételni. Hamarosan meg is tartották az esküvőt, de zárt ajtók mögött, hogy senki ne tudjon róla, mert a király azért továbbra is szégyellte az ágrólszakadt vőlegényt.

Másnap reggel aztán befogták a tizenkét sast a hintóba; a legény a tenyeréből adott nekik egy-egy tábla csokoládét, aztán felült a feleségével együtt a bakra, és már szálltak, repültek is. Addig repültek, míg a tenger fölé nem értek; a tenger közepén aztán leszálltak egy aprócska kis szigeten, ahol egy varázslónő fogadta őket.

– Hol vagyunk? Miféle hely ez? – kérdezte a királykisasszony.

– Én vagyok a száműzött királyfiak varázslónője – felelte az asszony. – Azért jöttetek, mert itt az ideje, hogy egy jóslat beteljesedjen. Fiam, mondd el a feleségednek, ki vagy!

A legény erre a királykisasszonyhoz fordult.

– Tudd meg, kedvesem, hogy nem vagyok szegénylegény: Gyémántország királya volt az apám. Az ikertestvéremmel olyan egyformák voltunk, mint két tojás. Amikor felnőttünk, az apánk kihirdette, hogy arra hagyja a királyságát, amelyikünk előbb megházasodik. Udvaroltunk is mind a ketten egy szépséges szomszéd királykisasszonynak, és ő a fivéremet választotta. Abban a percben, hogy a fivéremet megkoronázták, én a törvény szerint száműzötté váltam. El kellett hagynom a birodalmat, és nem vihettem magammal semmit, csak a ruhát, amit viseltem. Az apám annyi engedményt adott, hogy ha hét éven, hét hónapon, hét héten, hét napon

és hét órán belül én is szerelembe esek, és találok magamnak feleségül egy királykisasszonyt, akkor hazatérhetek. Útnak indultam hát; sokáig bolyongtam a hegyek között; nem volt hol laknom, nem volt senkim sem. Csak annyi tudásom volt, amit öreg nevelőmtől, egy állatidomártól tanultam. Egy napon a hegyek között sasfészekre bukkantam; az anyasast lelőtte egy vadász, és ott maradt a tizenkét fiókája védtelenül. Felneveltem hát a tizenkét kicsi sást, megszelídítettem őket. Amíg nőttek, fát vágtam az erdőben és eladtam a városban, ebből gyűjtöttem pénzt. Amikor elég pénzem lett, építettem egy hintót, befogtam a sasokat, és így indultam útnak. Sok vidéket bejártam, sok kincset találtam, eljutottam a csillagok közé is, míg végül egy napon egy csapat királyfival találkoztam, akik hazafelé ballagtak. Elmesélték, hogy Hintaországban lakik egy királykisasszony, aki a csillagok közé vágyik, de senki sem tudja elvinni oda. Ezért indultam hát útnak, ezért kerestelek meg, és amikor megtaláltalak, tudtam, hogy csak te lehetsz az igaz szerelmem.

– A hét év, hét hónap, hét hét, hét nap és hét óra pedig éppen ma jár le – mondta a varázslónő. – Visszaváltozhatsz hát a valódi alakodba!

Abban a pillanatban a legényből daliás, gyémántruhás királyfi vált; a feleségének csak úgy káprázott a szeme. Boldogan búcsúztak el a varázslónőtől, felültek a hintóra, és ismét útnak indultak, egyre magasabbra és magasabbra, egyenesen az ég felé. Meg sem álltak, amíg a Napkirály udvarába nem értek. Szívesen fogadták őket, megvendégelték aranygaluskával és mindenféle hűvös italokkal; olyan nagy forróság volt a nap udvarában, hogy folyton hideg italt, fagylaltot kellett hozatni, hogy hűtsék magukat. Nem is maradtak sokáig, hanem elmentek hűsölni egy kicsit a Holdkirály udvarába.

Onnan aztán minden este sétálni jártak a csillagok közé. Nagyon boldog volt a nászútjuk az égen; mégis, egy idő után a királykisasszony visszakíváncozott a földre. Leszálltak hát, Gyémántországban meglátogatták a királyfi fivérét és szüleit, aztán hazarepültek Hintaországba.

Attól a naptól fogva a fiatal pár boldogan élt. Annyit hintáztak, amennyit csak akartak, oda repültek a hintón, ahová a kedvük tartotta.

Holnap legyenek a ti vendégeitek!

